

COSSOS SENSE PATRÓ

FOTOGRAFIES DE SEBASTIÁN FREIRE

Rosa Rodríguez Cantero, 2020

A la fotografia: el cos i els seus plecs, els solcs, les arrugues. Un cos ancorat a la pell del seu temps, a cada cosit de la seua memòria, a les bosses del seu passat. Existeix el cos magnífic de la vellesa? Perquè en la seua plenitud, la bellesa sempre és jove i el cos dels vells no n'ocupa cap, de representació, i encara menys nu. Si de cas com l'àvia Paz o la bruixa malvada, en qüestió de dones. Encara que aqueix ja és un cos que ha fet de la senectut una disfressa, convenientment tapat.

Allà on el cos cau, Sebastián Freire posa la càmera i Rosa Rodríguez Cantero posa amb un gest altiu, fent

nanses i l'esguard desafiant, tots dos provocadors fent allò que ens encaren a mirar, allò que poques vegades es dóna a veure. Les protuberàncies de la carn esdevenen llavors l'abundància d'aquella que ha viscut, d'aquella que la gaudeix i d'aquella que escriu que *Lo senil no quita lo caliente* (2020), sense ocultar el pes que també carrega. Ni la nuesa d'aquella que sap que el que hem perdut ja no torna, però per això ja ho du als cabells blancs o arriçat als dits; ja haurà durat massa.

De sobte, l'obscuritat no és només posar nua, ni posar vella, ni fer d'allò que s'amaga una posa, sinó proclamar

el seu desig, aqueix que amb l'edat es suposa més extingit que el cos. Un espurneig que capta la càmera en la seua viva, a penes després d'un parpelleig, en el moment precís que ella alça la mirada. Al lloc on el sexe i el melic es troben, allà torna a néixer i és un cos sense patró perquè ja no té amo ni model, i és ella qui ens mira quan la mirem.

En la fotografia: el cuerpo en sus pliegues, en sus surcos y en sus arrugas. Un cuerpo anclado en la piel de su tiempo, a cada costura su memoria, a cada bolsa su pasado. ¿Hay un cuerpo espléndido de la vejez? Porque en su plenitud, la belleza siempre es joven y el cuerpo de la vejez no ocupa ninguna representación, mucho menos desnudo. Si acaso como abuelita Paz o bruja malvada, en materia de mujeres. Aunque ese ya es un cuerpo que ha hecho de la senectud un disfraz, convenientemente tapado.

Ahí donde el cuerpo cae, Sebastián Freire pone la cámara y Rosa Rodríguez Cantero posa en un gesto altivo,

brazos en jarras y mirada desafiante, ambos provocadores en lo que nos encaran a mirar, en lo que pocas veces se da a ver. Las protuberancias de la carne se convierten entonces en la abundancia de quien ha vivido, de quien la goza y de quien escribe que *Lo senil no quita lo caliente* (2020), sin ocultar la pesadez que también carga. Ni la desnudez de quien sabe que lo perdido no vuelve, pero para eso lo lleva en las canas o ensortijado en los dedos, ya duró demasiado.

De pronto la obscenidad no es solo posar desnuda, ni posar vieja, ni hacer de eso que se esconde una pose

sino proclamar su deseo, ese que con la edad se supone más extinguido que el cuerpo. Un destello que la cámara capta en su viveza, apenas después de un parpadeo, en el momento justo en que ella sube la vista. En el lugar donde el sexo y el ombligo se encuentran, ahí vuelve a nacer y es un cuerpo sin patrón porque ya no tiene amo ni modelo, y es ella la que nos mira al verla.

In the photograph: the body in its folds, in its grooves and in its wrinkles. A body anchored in the skin of its time, in every seam its memory, in every bag its past. Is there a magnificent body of age? Because beauty in its fullness is always young, and the body of old age does not occupy any representation, much less naked. Perhaps like Granny Paz or the wicked witch, in the case of women. Although it is already a body that has turned senescence into a disguise, conveniently covered up.

Where the body falls, Sebastián Freire places the camera and Rosa Rodríguez Cantero poses with a haughty gesture,

arms in a jar and a defiant look, both provocative in what they make us see, in what we are rarely allowed to see. The protuberances of the flesh then become the abundance of someone who has lived, of someone who enjoys it and of someone who writes that *Lo senil no quita lo caliente* (2020), without hiding the heaviness that it also carries. It is the nakedness of someone who knows that what has been lost will not return, but that is why she carries it in her grey hair or curls it in her fingers, because it has lasted too long. Suddenly, obscenity is not just posing naked, nor posing old, nor making a pose out of what is hidden, but pro-

claiming her desire, that which with age is supposed to be more extinguished than the body. A sparkle that the camera captures in its vividness, just after the blink of an eye, at the very moment when she raises her eyes. In the place where sex and navel meet, she is reborn and is a body without pattern, because she no longer has a master or a model, and it is she who looks at us when we look at her.

Nuria Girona